

Η ΚΕΡΚΥΡΑ

Συνέχεια και τέλος· ἴδε σελ. 185

Ἄσθενήτας ποτὲ βραχέως ἐν Ὀλυμπίᾳ ἦλθον καὶ διέτριψα τρεῖς ἐβδομάδας ἐν Κερκύρᾳ. Τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου μου ἔβλεπεν ἐπὶ τῆς πλατείας. Οἶαν δῆποτε δ' ὄραν καὶ ἂν τὸ ἥνοι-

εἰμπορεῖ νὰ τὸν καταλάβῃ τι ὡς ὑπερκόσμιος ἡσυχία. Καὶ ἐάν τοῦτο ἦτο ἀκόμη δυνατὸν καὶ ἐν μέσῳ τῶν πολυπλόκων ἡμῶν φροντίδων καὶ τῶν μυρίων νημάτων, τῶν δεσμευόντων ἓνα ἕκα-

Η ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

γα τὸ πρῶτ', πάντοτ' εἴρισκον κομψοῦς τινας περιπατοῦντας ἐν αὐτῇ, ὡς ἐάν ἡ ανιοῦσα ἡμέρα οὐδὲν ἤξιον παρ' αὐτῶν νὰ πράξωσιν, ὡς ἐάν ἡ εἰρηνικὴ ἀπόλαυσις ἦτο τὸ μόνον τῆς ζωῆς αὐτῶν μέλημα. Ἄλλὰ καὶ τὸν ξένον ἐν Κερκύρᾳ

στον, θὰ συνέβαινε βεβῆως νὰ ἐπιλανθάνεται τις τοῦ νόστου. Τὴν μαγειρίαν ταύτην τὴν ἠσθάνθησκον ἤδη οἱ ἀρχαῖοι, ἄλλως δὲν θὰ ἐτοποθέτουσαν ἐνταῦθα τὴν τῶν Φιμάκων νήσον, τὸν μακάριον τῆς ὁποίας βίον περιγράφει ἡ Ὀδύσσεια.